

Lajien kuvitukset: Marikki Mettinen

Kuva: Juuso Haapaniemi

Yksi Itämeren erityispiirteistä on sen murtovetisyys, jonka myötä Itämeressä esiintyy sekä suolaisen että makean veden lajistoa. Olosuhteet ovat haastavat. Alkuperältään murtovetisiä lajeja on hyvin vähän ja vain sietokykyisimmät mereiset ja makeanveden lajit pystyvät sopeutumaan olosuhteisiin. Sopeutumiskyky on Itämeressä elävien lajien tärkeimpiä ominaisuuksia.

Kallioisille pohjille voi muodostua sinisimpukkapohjia ja riuttoja. Itämeren riutat muodostuvat viherlevistä, ruskolevistä ja punalevistä, jotka tyypillisesti esiintyvät syvyyssvyöhykkeissä.

Viherahdinparta on esimerkki viherlevästä, joka kasvaa vedenpinnan tuntumassa kallioilla.

Ruskoleviin kuuluva rakkohauru viihtyy myös kalliopohjien valoisalla vyöhykkeellä. Ruskolevävyöhyke alkaa viherlevävyöhykkeen alarajasta ja siihen sujuvasti sekoittuen.

Punalevät, esimerkiksi punahelmilevä, tarvitsevat muiden levien tapaan auringonvaloa yhteyttääkseen, mutta pärjäävät pimeämmissäkin olosuhteissa. Siksi punalevävyöhyke alkaa tyypillisesti ruskolevävyöhykkeen alarajalta.

Vielä syvemmillä ja jopa täysin pimeillä kalliopohjilla, voi tavata tiheitä sinisimpukka-yhteisöjä.

Avainlajit, kuten rakkohauru ja sinisimpukka, ovat erityisen tärkeitä, sillä ne tarjoavat elinympäristön ja ravintoa monelle muulle lajille. Monimuotoinen lajikirjo taas on edellytys hyvinvoivalle Itämerelle!

Kuva: Mats Westerbom / Metsähallitus